

til Amtsbanestationen vil kunne undgaas; Transporten frem og tilbage mellem Statsbanestationen paa Sundeved-Siden og Alsbanen paa Als-Siden betyder meget store Ulemper og Byrder for de paagældende, idet det drejer sig om henved 400 000 t Gods om Aaret. Den gamle Pontonbro kan paa ingen Maade gøre Fyldest overfor de stærke Krav, som Nutidens Færdsel stiller til en saadan Forbindelse. Ved det foreliggende Forslag, der gaar ud paa, at Broen bygges 7,5 m over dagligt Vande, lettes Gennemførselen af et Spor gennem Sønderborg By til Amtsbanestationen, eventuelt Stationen paa Mommark-Banen, meget betydeligt, ligesom ogsaa al Færdsel ved Havnen lettes; al Gadefærdsel kan foregaa under Broen og uhindret af denne, og mindre Fartøjer vil ogsaa kunne passere under Broen uden Oplukning af Klapfaget. Det foreslaaede Projekt vil tillige muliggøre en god Gadeforbindelse fra Byen og til Broen. Jeg skal derfor paa det bedste anbefale, at Ministeren for offentlige Arbejder bemyndiges til for Statskassens Regning at lade anlægge en kombineret Vej- og Jernbanebro over Alsund mellem Sønderborg og Sundeved og en dertil hørende Sporforbindelse mellem Statsbanestationen og Kajen paa Sønderborg-Siden samt de fornødne Vejtilslutninger paa begge Sider af Broen — under Forudsætning af, som det er nævnt i § 3, at Sønderborg Amtskommune og Sønderborg Købstadkommune, inden Udførelsen paabegyndes, i et efter forudgaaende Forhandling mellem de nævnte Kommuner og Ministeren nærmere fastsat Forhold mellem dem indbyrdes forpligter sig til at yde et Tilskud til Anlægget af denne Bro.

Til Slut vil jeg gerne gøre nogle almindelige Bemærkninger i Anledning af de fremsatte Forslag. Vi forstaar, at vi, saaledes som det ogsaa er udtrykt i Bemærkningerne til de nævnte to Lovforslag, maa udvise nogen Resignation, og at det bliver forbeholdt den kommende Tid at løse de Opgaver, som vi denne Gang har maattet lade ligge særlig af Hensyn til de økonomiske Vanskeligheder og af Hensyn til den Klaring, der maa komme lige overfor Spørgsmaalet om Automobiltrafikken. Udbygningen af disse Linier foregriber imidlertid intet og vil ikke gribe ind i de Spørgsmaal, som det vil være Fremtiden forbeholdt at løse, men den danner efter Kommissionens og ogsaa efter Jernbanaaadets og Regeringens Mening Mindestmaalet af det, der nu bør gøres. De Planer, der her er foreslaaet, grunder sig i

Landsinteresser; det er ikke By- eller Amtsinteresser, der har været bestemmende for Kommissionens Arbejde eller for Regeringens Forslag, det er Landsinteresser, der repræsenteres gennem disse Lovforslag.

Tillige vil jeg gerne lægge det høje Ting paa Sinde, at Gennemførelsen af disse Jernbaneplaner er et Led i Genforeningsarbejdet og betyder Indfrielsen af en Del af det Løfte, der er givet den sønderjydske Befolkning, om, at denne Del af Landet skal komme paa Højde med det øvrige Land, et Løfte, som den danske Regering og Rigsdag har staaet ved indtil denne Dag. Jeg vil haabe, at der maa herske Forstaaelse heraf under Behandlingen af disse Lovforslag. Vi anerkender med Tak den store Hjælp, der er ydet os hidindtil ved Valutaregulering og paa saa mange andre Maader. Alligevel er Sønderjylland endnu og vil i lang Tid vedblive at være et kapitalfattigt Land, fordi den gennem Slægtled opsparede Kapital er tabt. Der kan i Dag for de 300 Mill. Mark, der er gaaet tabt ved Markens Fald, ikke købes en Æske Tændstikker. Og af denne Kapital skulde de gamle leve og de unge sættes i Vej, den skulde danne Grundlaget for Erhvervenes Opkomst! Og den Chance, der saa tidt er blevet peget paa, og som virkelig ogsaa var til Stede, nemlig at vor Gæld kunde forsvinde med den dalende Mark, er jo ikke blevet grebet, den er desværre blevet forspildt. Og hvorfor? Fordi vi sammen med hele Verden, ogsaa det danske Samfund, stod overfor Forhold, vi ikke kunde bedømme, og derfor greb forkert; det var vist meget forstaaeligt. En af Grundene er ogsaa den, at Folk til det sidste vægrer sig ved at erkende, at en ved Flid og Sparsommelighed sammensparet Kapital er tabt, man haaber vedblivende, at den kan reddes. Det er rørende at se, hvorledes gamle Folk i denne Tid anbringer deres Kapitaler Syd for Grænsen; ganske smaa Markbeløb, 500—600 Mark eller nogle Tusinde Mark, sender de Syd for Grænsen til Pengeinstitutter der og anvender Hundreder af Milliarder til Porto og for at faa nye Sparekassebøger. De sender kun denne lille opsparede Kapital paa nogle Hundrede Mark derned og tænker ikke paa at omsætte nogle Kroner for at blive Billionærer, nej, det er den lille Kapital, de har arbejdet paa at sammenspare i et helt Liv, som de til det sidste vægrer sig ved at erkende for tabt. Derfor er de økonomiske Forhold vanskelige dernede. Tilmed har den Omstændighed, at vort Landbrug i endnu langt højere